

ליקוטי

בין המצרים

מוהר"ן

לקוטי מוהר"ן

בין המצרים ושבת נחמו

עם ביאורים

תורה פה תנינא

אגוזים הנקראים לוזים

ליקוטי

בין המצרים

מזהר"ן

יו"ל ע"י

מכון תפארת התהלה

לתגובות והערות ולהצטרפות לרשימת התפוצה

025080b@gmail.com

בתורה זו מבאר רביה"ק
את ענין בין המצרים,
ושבת נחמו, ומבאר את
הקשר שביניהם,
שדווקא ע"י האכילות
בימי בין המצרים זוכים
להגיע להארות ביהמ"ק
ולנחמה, עד שנזכה
במהרה בימינו לבנינו,
ולתחית המתים, שכל
זה נקשר בהארות
המידות העליונות
הנקראות רחל ולאה,
שהם כנגד רחל ולאה
נשות יעקב אבינו.

הקדמה: במידות העליונות יש מידה הנקראת
זעיר אנפין [-ז"א], שהיא כוללת את קבוצת
הספירות [הנקראות מידות, שהם שייכים כביכול
למידות, ולא לשכל והנשמה] חסד גבורה תפארת,
נצח הוד יסוד [-חג"ת נה"י]. וכביכול למידה הזאת
שהיא נחשבת כבחינת זכר [-משפיע], יש כנגדה
שתי מידות שנחשבות כמקבלים ממנה בחינת
נקבות, האחת נקראת לאה, שהיא הראשונה
ומקומה הוא כנגד הראש של הז"א, והשניה
נקראת רחל [שהיא כנגד המלכות], והיא עומדת
מתחת לאה.

וכמו כן כאן בעולם הזה, יעקב אבינו שנחשב
כנגד המידה הנקראת ז"א, היו לו ב' נשים, לאה
ורחל.

ליקוטי

בין המצרים

מוהר"ן

ולאה נחשבת כדינים, ורחל היא רחמים, ואף על

פי שלא היא נחשבת עליונה יותר מרחל, אבל

מחמת שלא נמצאת כביכול במקום שבו

האורות הגבוהים הם נסתרים, משום כך יש בה

גבורות ודינים, ורחל נחשבת כחסדים משום

שהיא נמצאת במקום שהאורות

מתגלים ומאירים.

ורביה"ק מבאר את השייכות והקשר בין רחל

ללאה, כשבתוך זה מבאר את ענייני בין

המצרים בית המקדש ותחיית המתים.

אגוזים הנקראים לוזים, הם רומזים לבחינת

המידה שנקראת לאה, שהיא מקום עמידתה

הרוחנית הוא בערף של ז"א, שהיא נחשבת כנקבא

ליקוטי

בין המצרים

מוהר"ן

ראשונה" של ז"א, ובעורף נמצא העצם לוז, וכנגדו [בחלק הצומח] ובבחינתו, נמצאים האגוזים שנקראים לוזים.

על ידי בחינת לוז שהוא בחינת לאה
ואחר-כך, נכנסין לבית-המקדש שהוא כנגד

רחל^א, שהוא בחינת מה שאמרו חז"ל שיעקב קראו (בראשית כח, יט) לבית המקדש בשם בית-אל (פסחים פח.) והמשך הפסוק 'ואולם לוז שם העיר לראשונה', כי מתחילה צריך לעבור דרך הלוז שהיא בחינת לאה. וזהו שפרש רש"י (על שופטים א, כד) על העיר בית אל שדרך האילן לוז [שהסתיר את הפתח של המערה שדרכה] נכנסין לבית אל, ומבאר רביה"ק את פנימיות הדברים, שעל ידי הלוז [שהוא בחינת לאה] זוכים להגיע לבית המקדש שנקרא בשם 'בית אל' כנ"ל.

וזהו (ישעיה מ, א) נַחֲמוּ נַחֲמוּ, שְׁתֵּי פְעָמִים נַחֲמוּ'
גִמְטְרִיא קְדֻקְדוּ, שהוא זוית הראש, שהוא

מראשותיו כי לאה מקומה בראש וכו', אלא שבכאן נעלם מאוד ונקראת עלמא דאתכסייא ורחל עלמא דאתגלייא, וז"ש ויהי בבוקר והנה היא לאה כי בלילה היתה נעלמת אבל בבוקר והנה היא לאה, ולזה קרא שם המקום בית אל נגד מלכות תתאה רח"ל בסוד חסד אל. וכנגד בינה שמאחוריים דילה דינין תקיפין, בסוד עצם קשה מאד שהוא לוז, לזה לא אמר בראשונה אלא לראשונה והנוק' הראשונה לאה.

^ג פירוש המשניות להרמב"ם (נגעים פ"י): וקדקד, גובה גבנונית הראש.

^א עיין ליקוטי תורה להאר"י ז"ל (פרשת ויצא): סוד יעקב עם ב' נשיו, דע כי ב' בחינות יש למלכות, אחת למעלה בסוד קשר של תפילין, ואחת למטה תחת החזה. אמנם זו שלמטה הוא סוד רחל. אמנם יעקב קודם שנקרא ישראל לא היה משיג בכל מציאות ז"א, רק מכנגד החזה ולמטה מקום המלכות הנקראת רחל, לכן 'ויאהב יעקב את רחל' והיא באתגליא, אך למעלה ד' קשר דתפילין הוא בסוד לאה, לכן לא היה יכול יעקב להזדווג עמה, כי לא היה משיגה.

^ב ליקוטי תורה (שם): ויקח מאבני המקום, הנה כאן זכה יעקב להדבק בהארת לאה לכן שמה

ליקוטי

בין המצרים

מוהר"ן

בְּחִינַת עֶרְף, שמשם יוצאים האורות אל העורף, לבחינת
לאה, שְׁעַל-יָדָה נִכְנָסִין לְבֵית אֵל, היינו
לבית המקדש כנ"ל.

וְזֶהוּ שְׁלֹשָׁה שָׁבוּעוֹת שֶׁהֵם עֶשְׂרִים וְאַחַד יוֹם שְׁבִין
הַמְצָרִים, וְכִנְגְדוּ בְּאֵילָן לֹז, שְׁמוּצִיא אֵת
פִּירוֹתָיו לְאַחַר עֶשְׂרִים וְאַחַד יוֹם מֵהַחֲנֻמָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת לֹאֵה
כִּנ"ל, שְׁעַל יָדֵי בְּחִינַתָּה מְגִיעִים וְנִכְנָסִים לְבֵית
הַמְּקֹדֶשׁ כִּנ"ל.

וכמו כן על ידי האבלות בשלושת השבועות

שהוא בבחינת האילן לזו שהוא בחינת לאה,

שהיא בבחינת דינים וצער, ורק עי"ז ניתן

לזכות לנחמה ולבנין בית המקדש.

תפלה של ראש מוכרח הוא שיהיה לו אור חוזר
אחוריו שהוא בעורף אשר שם עומדים הנהו
קוצי דשערי דא"א ומכים ומאירין שם כנ"ל כי
מכחם יצא אור תפלה של ראש ועתה יש לו אור
חוזר עד שם ונמצא כי אור ארבע פרשיות תפלה
של ראש חזר ונכנס לפנים השלשה המוחין
הפנימיים ובלטו אורן לחוץ דרך אחור במקום
העורף ונעשה האור ההוא בחינת קשר של
תפילין דראש בצורת ד' שהיא סוד ד' דאחד.

¹ עיין עמק המלך שער יד פל"ח.

² שער מאמרי רשב"י (אדרא זוטא דף נו.):
ונבאר עתה ענין הקשר של תפלה של ראש מה
ענינה כבר הודעתין ענין יעקב שנשא רחל ולא
והוא בחינת ז"א שיש לו שתי נשים לאה ורחל זו
למעלה וזו למטה כי רחל מתחלת מן החזה שבו
ולמטה ולאה מתחלת מאחורי הדעת שבו עד
החזה שבו, והנה ענין זו העליונה הנקראת לאה
היא בחינת הקשר של תפלה של ראש וכו'.
גם ידעת כי כל אור שבעולם יש לו בחינת אור
חוזר ואם כן זה האור שבלט במצח ויצא בסוד

ליקוטי

בין המצרים

מוהר"ן

בשביל זה נוהגין לאכול ביצה בסעודה

המפסקת בתשעה באב, פי הביצה

בכל פעם לומר עדין יש לי תקווה, כמו שאמר אדמו"ר ז"ל שאין שום יאוש בעולם כלל - ולקיים 'זאת אשיב אל לבי על כן אוחיל, חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו לעולם' וכו'.

כי הצדיקים תחלתן יסורין וסופן שלווה, וכל אחד מישראל הוא בחינת צדיק כמו שכתוב (ישעיה ס) 'ועמך כלם צדיקים' וכו', וכל מי שרוצה להתקרב אל קדושת ישראל באמת, בהכרח שיעבר עליו מרירות הרבה מאד בלי שעור, ואי אפשר לזכות לשום קדושה אמיתית כי אם על ידי מרירות גדול, ולא היה אפשר לסבול המרירות והיסורין - רק ה' יתברך נותן ליעף כח לסבלם על ידי התקוה שמקוים לאחרית טוב בכח הצדיקי אמת שכבר זכו לנצח לאחרית טוב כזה וכו'.

וכל זה מרומז בענין לזו וביצה הנ"ל. כי בכל דברים שבעולם יש בהם רמזים גדולים ונפלאים להתקרב אליו יתברך, כי כל הדברים שבעולם לא נבראו כי אם בשביל זה, ואין להם שום חיות וקיום כי אם על ידי זה - על ידי שיש בהם חיות מעצות התורה הקדושה, שמשם חיות וקיום כל הדברים כידוע. ועל כן הלזו והביצה שמרמזין על עיקר הנחמה על כן הם דייקא נגמרים בעשרים ואחד יום שמרמז על האבלות של בין המצרים, להורות כל הנ"ל - שאי אפשר לבוא אל הנחמה כי אם על ידי אבלות וצער, בבחינת 'שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה', וכשארז"ל (תענית ל:) כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, וכמו שכתוב (ישעיה סא) 'לשום לאבלי ציון פאר תחת אפר' וכו', וכן הוא בכל אדם ובכל זמן בענין גלותו וצערו ויסורין שעוברין עליו וכנ"ל.

וזהו בחינת סימני ביצים שמרומז בהם ענין זה, כי שני ראשיהם כדים או שניהם חדים הוא בודאי סימן טמאה, כי זה דרך הרשעים וכל הרחוקים מן האמת, שכשנפול עליהם אבלות וצער ויסורין אינם מנחמים את עצמם כלל ואין מקוים לצאת משם, כמו שכתוב (איוב טו) 'לא יאמין שוב מני חשך' - ונשארים שקועים בדאגה ומרה שחרה ואבלות עד שנפרדים על ידי זה מה'

¹ בשביל זה נוהגין לאכול ביצה בסעודה המפסקת בתשעה באב. ולכאורה תמוה, מאחר שהביצה בחינת לזו מרמזין על הנחמה מדוע הם דייקא נגמרים בעשרים ואחד יום - שמרמז על האבלות שמתאבלין עשרים ואחד יום שבין המצרים, וגם אוכלין הביצה בעת האבלות בסעודה המפסקת, הלא אדרבא הביצה היא בבחינת לזו שהם עיקר הנחמה בחינת תחית המתים וכו' (כמ"ש שם עיי"ש).

אך כל זה מורה ומרמז לאדם שאי אפשר לשום אדם בכלל ובפרט לבוא אל התקוה טובה כי אם על ידי צער ויסורים ומרירות גדול, שהוא בחינת אבלות שמתאבלין ומצטערין וממררין על חורבן בית המקדש, אבל גם כשמתאבלין וממררין על הצער והחרבן - והעיקר על שאנו רחוקים כל כך בגלותנו מאבינו שבשמים - גם אז אסור לשאר בזה חס ושלום, רק לנחם את עצמו בכל פעם בגודל התקוה שאנו מקוים לאחרית טוב - לצאת מהגלות מאפלה לאור גדול, כי חסדי ה' לא תמנו וכו', כמבואר באיכה (פ"ג) במרירות הקינה שצועק בקול מר 'אני הגבר ראה עני' וכו', שצועק שם במרירות גדול 'אותי נהג וילך חשך' וכו' 'השביעני במרורים' וכו' וכו', בתוך כך - בתוך מרירות צעקתו מנחם את עצמו בעצמו, כמו שכתוב שם 'ואמר אבד נצחי' וכו' 'זאת אשיב אל לבי על כן אוחיל, חסדי ה' כי לא תמנו' וכו' 'חדשים לבקרים' וכו' - ופירש רש"י שהחסדים מתחדשים בכל בקר וכו'. 'טוב ויחיל ודומם לתשועת ה' וכו' וכו'.

ומי שרוצה לפקח על חייו האמתיים צריך לקבל לעצמו עצות מזה שבכל המרירות והצער והיסורין שעוברין עליו, בפרט בעיקר היסורים האמתיים שהם יסורי הנפש וגלותה הגדול שהיא רחוקה כל כך מאביה שבשמים, וכל מה שמצפים לצאת מרע לטוב, מתגבר הרע בכל פעם יותר ויותר, עד אשר הבעל דבר מסיתו לומר אבד נצחו חס ושלום חס ושלום - אבל הוא צריך לנחם את עצמו בכל פעם ולהיות בכלל 'אסירי התקוה' שנאמר עליהם (זכריה ט) 'שובו לבצרון אסירי התקוה' - להשיב לעצמו

ואחד חד - שהאבלות והצער מקושר בתקוה טובה שהיא הנחמה והשמחה כנ"ל.

ועל כן גם זה הסימן אין סומכין עליו לבד, כמו שכתוב בשלחן ערוך (סי' פו), כי את זה לעמת זה, כי גם בהרשעים והעכו"ם נמצא לפעמים בחינה זאת בתאוות עולם הזה בעצמו שמצטער הרבה ביסורים בשביל להשיג איזה תאוה - ממון או כיוצא בו - ובשעת יסוריו מנחם את עצמו במה שאחר כך ישיג תאוותו בעולם הזה, וזהו בודאי לא טוב, והוא מהסטרא אחרא - מאחר שכל יסוריו וכל תקותו הכל בעולם הזה, ועל כן יכול להיות שילך בדרך הזה שינחם את עצמו בשעת צערו על ידי התקוה שזהו בחינת ראשו אחד כד ואחד חד אבל הכל בתאוות עולם הזה - וזהו בודאי גם כן טמא.

ועל כן אף על פי שראשו אחד כד ואחד חד צריך עוד ראייה שהוא טהור - שהוא מסטרא דטהרה - שצערו ותקותו הכל רק בענין התכלית הנצחית ששם עיקר התקוה בבחינת 'חוסה במוותו צדיק' (משלי יד), כי אלו שהם בבחינת שני ראשיהם כדים או שניהם חדים, הם בודאי טמאים, כי זהו דרך הרשעים כנ"ל, אבל גם ראשו אחד כד ואחד חד צריך ראייה שהוא מסטרא דקדשה, ולא מהסטרא אחרא שכל צערו ותקותו הכל בעולם הזה, רק הוא מסטרא דקדשה שצערו ותקותו הוא בענין עולם הנצחית, ששם עיקר החיים עיקר התקוה האמתית לנצח, ומי שמשים כל תקותו לשם ובכל מיני צער אפילו בצער וגלות הנפש שרחוקה מה' יתברך - הוא מנחם את עצמו במה שסוף כל סוף יהיה לו תיקון ואחרית טוב בכח הצדיקי אמת, זהו מסטרא דטהרה וקדושה ובודאי יזכה לאחרית טוב, כמבואר אצלנו כמה תורות ושיחות נפלאות בענין זה, וכמו שכתוב (ירמיה לא) 'כי יש שכר לפעלתך' וכו' 'ויש תקוה לאחריתך נאם ה' וכו' אמן ואמן.

כי יש נפשות חלושות שהם בבחינת ביצים, שעליהם נאמר (דברים כב) 'והאם רובצת על האפרחים או על הביצים' - כמובן בתיקונים (א:) שנאמר על הנפשות החלושות הרחוקים מאביהם שבשמים שעליהם כל מלחמת עמלק שהוא תוקף הסטרא אחרא, בבחינת 'ויזנב בך כל הנחשלים אחריו ואתה עיף ויגע' וכו' - שזהו סוד שילוח הקן שעיקר אריכות הגלות בשבילים כדי לתקן אותם, כי הקדוש ברוך הוא 'חושב מחשבות לכל ידח ממנו נדח' - שזהו בחינת

יתברך ומהתורה והצדיקי אמת לגמרי. ולפעמים להיפך, כשיש להם איזה טוב אכילה ושתיה וכו' הם ממלאים פיהם שחוק ועושים כל ימיהם כחגים, כמו שכתוב (ישעיה כב, יג) 'והנה ששון ושמחה' וכו' 'אכול ושתו' וכו'. וזה בחינת שני ראשיהם כדים או שניהם חדים, כי כד מרמז על אבלות וצער, בחינת גלגל הוא שחוזר בעולם (בבא בתרא טז:), שבשביל זה אוכלין ביצים ועדשים בשעת אבלות רחמנא לצלן, וכמו שכתוב (קהלת יב) 'ונרץ הגלגל אל הבור', וחד זה בחינת עזות ושמחה, בחינת 'וישם פי כחרב חדה' (ישעיה מט) - הפך האבל שאין לו פה. וזה מרמז על התחיה ועל ימי הגאולה שאז יהיו בני ישראל הכשרים קימים וחדים וחזקים - נגד ההיפך. אבל הרשעים משמחים עצמן בעולם הזה כאלו שמחתן בשלמות עתה, ואינם משימים לבם אל האחרית, ועל כן שני ראשיהם חדים או כדים - שכשהם שמחים הם ממלאים תאותם בשחוק ושמחה, כאלו כל השמחה בזה העולם חס ושלו, ולהיפך, כשבא עליהם שבר וצרה הם מלאים עצבות ומרה שחורה בלי שום נחמה ותקוה כלל, וזה בחינת שני ראשיהם כדים - שהאבלות והצער שלהם הוא משני ראשיהם מראש עד סוף, כי אינם מקוים לאחרית טוב כלל, כמו שאמר אדמו"ר ז"ל (שיחות הר"ן לב, נג, קב) שמי שאין לו אמונה - חייב אינם חיים כלל, כי תיכף כשבא לו איזה צרה אין לו במה לנחם את עצמו וכו', ולהיפך כשהשעה משחקת להם הם מלאים שמחה ושחוק - שזהו בחינת שני ראשיהם חדים כנ"ל, שעל שמחה כזאת נאמר (קהלת ב) ולשמחה מה זו עשה.

אבל הצדיקים והכשרים כשיש להם צער חס ושלו הם בבחינת אסירי התקוה - ומחייין ומנחמין עצמן בגודל תקותם לאחרית טוב, וזה בחינת ראשו אחד כד וראשו אחד חד, כי כד וחד - הוא בחינת אבלות וצער ונחמה ותקוה טובה כנ"ל, כי אצלם מקשר האבלות והצער בהתקוה והנחמה, ועל ידי זה אינם מיאשין עצמן לעולם מה' יתברך, עד שזוכין לאחרית טוב. ועל כן מרומז כל זה בביצה, מחמת שהיא בבחינת לוז הנ"ל, שהוא עיקר התקוה והנחמה שבשביל זה אוכלין אותה בסעודה המפסקת, כי על ידי זה עיקר הנחמה - בבחינת 'שישו אתה ממוש כל המתאבלים עליה', שזהו בחינת ראשו אחד כד

ליקוטי

בין המצרים

מוהר"ן

נְגַמְרַת בְּעֶשְׂרִים וְאַחַד יוֹם, כְּמֵאמֶר חַז"ל (בכורות ה.)

תְּרַנְגְּלַת מוֹלְדַת לְעֶשְׂרִים וְאַחַד יוֹם אַחֲרֵי עֵיבוּרָה

[וְכוּ'], וּכְנֶגְדוֹ [-כנגד חלק החי, יש גם בצומח] בְּאֵילָן, לוֹז,

שהוא גם מוציא את פירותיו לאחר עשרים ואחד יום מיציאת

פּרָחִיו¹. ולכן אוכלים ביצה בסעודה המפסקת, משום שהביצה

היא גם בבחינת הלז, שגם היא נגמרת

שמסר נפשו על זה ביותר - ולפעמים מתקנים ומולידים נפשות שהם בבחינת אדם, ולפעמים אינם יכולים לתקנם בבחינה הזאת ומורידים עצמם אליהם ומולידים אותם בבחינת בהמות וחיות טהורות, ולפעמים גם זה אינם יכולים מחמת עוצם הרע שנאחז בהנפשות, ובהכרח שיורידו עצמם אליהם יותר ויולידו אותם בבחינת ביצים ואפרוחים, כי מכל אלו הנפשות נעשית מרכבה אל הקדשה, ובהמרכבה יש אדם וחיה ובהמה ועוף - בחינת אדם אריה שור נשר, וכפי מה שזוכים הנפשות כן נעשין מרכבה - או בבחינת אדם שהוא למעלה מהכל או בשארי בחינות הנ"ל, על כן ביקש משה שיחיה בבחינת צפור, כי הבין שהסתלקותו היא בשביל הנפשות שאינו יכול עדין לתקנם, ובשביל זה לא נכנס לארץ ישראל כמובא, על כן ביקש שיהיה עוף וצפור על כל פנים - שהוא להוריד את עצמו כל כך עד שיתקן הנפשות הרחוקות בבחינת עוף וצפור, והשיב לו ה' יתברך (דברים ג) רב לך וכו', כי כל זה אי אפשר לתקן עד שיבוא משיח - שהוא משה בעצמו, במהרה בימינו אמן.

ליקו"ה (הל' ביצים הל' ה).

¹ פירש רש"י (בכורות שם ד"ה לעשרים): לאחר שנתעברה מן התרנגול שוהה ביצתה ליגמר עד אחד ועשרים יום.

² רש"י (שם ד"ה לוז) - קורדל"א שגדילים בו אגוזים קטנים ומשעת פרחיו עד שעת גמר פריו שנים ועשרים יום. ע"כ. ועיין בדברי התוס' שהובא בהערה לקמן.

'שלח תשלח את האם' שנאמר על הגלות, כמו שכתוב בתקונים 'שלח תשלח' - תרין תרוכין, כי עיקר הגלות בשבילם כנ"ל.

וזהו בחינת מה שכתוב (זוהר שמות ז.) שמישח יושב בהיכל קן צפור, כי עיקר אריכת הגלות מה שמתאחר לבוא כל כך הוא בשביל זה מחמת שאינו רוצה לבוא עד שיתקן כל הנפשות החלושות הנ"ל שהם בבחינת אפרוחים או ביצים - שזהו בחינת קן צפור. וגם על זה מרמז מה שאוכלים ביצה בסעודה המפסקת, להורות שעיקר התקוה אל הגאולה על ידי שיתקן משיח הנפשות החלושות שהם בבחינת ביצים כנ"ל. ואלו הנפשות כשזוכים לבוא לצדיקי אמת להתתקן בודאי צריכים שיעבור עליהם יגיעות ויסורים ומרירות הרבה מאד בגוף ונפש וממון בכמה וכמה בחינות שונות, וכמבואר בדבריו ז"ל כמה פעמים, כמו שכתב (בסי' כז) על פסוק הנה לשלום מר לי מר וכו', בחינת שבת שהיא מעין עולם הבא - במרה נצטוו וכו' עין שם, וכמו שכתב (בסי' יד) על מאמר רבה בר בר חנה פרסה ופלגא - בהתורה להמשיך שלום וכו'. ועל כן מרומז בביצים הסימן הנ"ל ראשו אחד כד ואחד חד - כי זה עיקר טהרתם שיקוו תמיד לישועה, כמו שכתוב (תהילים כה) 'אותך קויתי כל היום' וכו' וכנ"ל.

ואולי זהו מה שכתוב במדרש (דברים רבה יא, י) שמישה רבנו ביקש שיהיה צפור - רק שיחיה עוד, והיא פליאה גדולה, אך מרמז על ענין הנ"ל, כי הצדיקי אמת - בחינת משה מתיגעים כל ימיהם לתקן נפשות ישראל, ובפרט משה רבנו

ליקוטי

בין המצרים

מוהר"ן

בכ"א יום, והיא בבחינת הלון, שעל ידו זוכים להגיע לבית המקדש.

ולפי"ז מבאר רביה"ק את ענין תחית

המתים:

וְזָהוּ הָעֵצָם לֹוּז שְׁיֵשׁ בְּעֶרְףְּ אָדָם, שְׁיִשְׂאָר אַחַר
כְּלִיזֵן הַגּוֹף, וּמִמֶּנּוּ יִתְחַדֵּשׁ בְּנֵיזֵן הַגּוֹף בְּשַׁעַת
הַתְּחִית־הַמֵּתִים^ט, וְזָהוּ עֶקֶר נְחֻמוֹתֵינוּ, בְּחִינַת נְחֻמוֹ
נְחֻמוֹ שֶׁהוּא בְּגִימַטְרִיא 'קִדְקֵד' בְּנ"ל.

ומביא רביה"ק ראיה נוספת שתחית המתים היא על ידי בחינת
לאה: כִּי עַל הַגּוֹף בְּשַׁעַת מוֹתוֹ נֶאֱמַר (רות ג, יג) 'שְׁכָבִי
עַד הַבֶּקֶר', שֶׁהוּא עֵת הַתְּחִיָּה (עיין תיקוני זוהר תיקון ו, כב. כ*),

היא בתחיית המתים שיהיה תיקון השלם. ואולי כנגד זה אמר ב' פעמים נחמו. "ז"ל: ואף על גב דאין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים דאיהי שכינתא דאיהי אסורה בגלותא שכינתא עלאה יפרוק לה הדא הוא דכתיב (רות ג') אם יגאלך טוב יגאל ואם לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי י"י שכבי עד הבקר דאיהי ימינא פשוטה לקבל שבים דלית מלתא דא תלייא אלא בתיובתא ימין עלאה דשכינתא. ע"כ. וכוזהר (רעיא מהימנא פנחס רלח): ולית ליליא אלא גלותא ואיהי (ישעיה כא) שומר מה מלילה שומר מה מליל ואתגליא ביממא דאתמר (בראשית מד) הבקר אור בקר דאברהם דאתמר ביה (שמות טז) ובקר וראיתם את כבוד ה', (רות ג) חי ה' שכבי עד הבקר.

^ט עיין בתוספות (בכורות שם ד"ה תרנגולת): תרנגולת כ"א יום כנגדה באילן לוז - פי' הקונטרס קורדל"א שגדלים בו אגוזים קטנים. וריב"א מפרש שקדים שקורין אמנדלי"ד דבטנים ושקדים (בראשית מג) מתרגם ירושלמי לוזים. מקל שקד (ירמיה א) מתרגם חוטר דלוזא, וי"מ מקל שקד אחד לכ"א, אף מי"ז בתמוז לתשעה באב כן. וינאץ השקד (קהלת יב) מתרגם שיגדא, ויגמל שקדים (במדבר יז) [מתרגם] וכפית שגדין. עוד אמרינן וינאץ השקד זה לוז של שדרה, ממנה עתידים מתים להחיות לעתיד לבא, לוז תרגום של שקד (ויקרא רבה). ' וזהו עיקר נחמותינו. לכאורה היינו שנחמה הראשונה היא כנגד בנין ביהמ"ק. ועיקר הנחמה

ליקוטי

בין המצרים

מוהר"ן

שבוקר מרמז על תחיית המתים, וזה 'וְהֵנָּה בְּבֹקֶר וְהֵנָּה הִיא
לְאֵה' (בראשית כט, כה) הֵינּוּ שבבוקר מתגלה לאה שעמידתה
בעורף ששם נמצא עֵצָם לֹוֹז הַנֵּ"ל, שְׁעַל-יָדָה נְתַבְּנָה
הַגּוֹרֵף מחדש בתחית המתים שהוא בבחינת רחל.

ומבאר רביה"ק ומוכיח שענין לאה נצרך

לבנין רחל:

וּבְשִׁבִיל שְׁפָל בְּוִנְתּוֹ שֶׁל יַעֲקֹב הָיָה בְּשִׁבִיל

רַחֵל, לִכְן נֶאֱמַר בְּבְנֵי רַחֵל דִּהְיִינוּ יוֹסֵף

שנאמר בו 'וְלִקְדָּקֹד נִזִּיר אֶתְיוֹ' (בראשית מט, כו), וּבְבְנֵי מִיִּן

בְּתֵיב (דברים לג, טז) 'וַיִּבֵּן בְּתֵפִיו שִׁבְיָן', ומשום שעיקר כוונתו

של יעקב היה לרחל, לכן מוכרח שענין לאה הוא בשביל לבוא

לבחינת רחל, ולכן גם בבני רחל עצמם נוסף ענין לאה, שזהו

רָמֵז שְׁעַל-יָדֵי בְּחִינַת לְאֵה שֶׁהִיא רֵאשׁוֹנָה, יְכוּל

לְבֹא לְבְחִינַת רַחֵל, כִּי קָדְקֹד וּבְתֵפִיו זֶה בְּחִינַת לֹוֹז

הַנֵּ"ל.

ליקוטי

בין המצרים

מוהר"ן

כי מהקדקד יוצאים האורות לבחינת לאה, שהיא

בעורף^{יב} [כנ"ל], והם מגיעים לבחינת הכתפים^{יג} שהם

גם בבחינת העורף, [והם ביותר בבחינת רחל שהיא

בבחינת בית אל שהוא הבית המקדש, שנבנה בחלק

בנימין, ועל הביהמ"ק נאמר הפסוק הנ"ל

'ובין כתיפיו שכן'^{יד}].

עֲרַף גִּימְטָרִיא ש"נ, רְאֵשֵׁי-תְבוֹת: שֶׁבֶת נַחֲמוֹ^{טו}, רָמֹז

לְהַנ"ל, שַׁע"י העורף שהוא בחינת לאה [כנ"ל], זוכים לנחמה

ולהגיע לבחינת רחל, שהוא בנין ביהמ"ק, ותחית המתים שהיא

עיקר הנחמה:

הצדיק ונעשה אושפיזוכן לגבורה, שנאמר ובין
כתפיו שכן. ע"כ. וע"ע זבחים נד.

^{טו} שבת נחמו. י"ל שעיקר הנחמה ע"י שבת
שהיא מעין עולם הבא. וכדי לזכות לזה צריך
לעבור מרירות ואבילות שמרמז על זה בחינת
עורף בחינת לוז הנ"ל.

ועיין בליקו"ה הל' ביצים הנ"ל: ואלו הנפשות
כשזוכים לבוא לצדיקי אמת להתתקן בודאי
צריכים שיעבר עליהם יגיעות ויסורים ומרירות
הרבה מאד בגוף ונפש וממון בכמה וכמה
בחינות שונות. וכמבאר בדבריו ז"ל כמה
פעמים, כמו שנאמר (ליקו"מ סי' כז) על פסוק
'הנה לשלום מר לי וכו'', בחינת שבת שהוא
מעין עולם הבא במרה נצטוו וכו', עין שם.

^{יב} עיין שער הכוונות ק"ש דרוש ח ד"ה הנה
נתבאר. וע"ע שער מאמרי רשב"י דף נו. [ואילך].

ובע"ח שער לב פ"א, ובשער לח פ"א ופ"ב.
וע"ע ביפ"ש על שעה"כ הנ"ל מה שהק' שם,
ולפי"ד רביה"ק מיושב לכאורה שנמשך ע"י
בחינת לאה, עייש"ה.

^{יג} עיין שער מאמרי רשב"י שם.

^{יד} יומא יב. : דתניא מה היה בחלקו של יהודה -
הר הבית, הלשכות והעזרות. ומה היה בחלקו
של בנימין - אולם, והיכל, ובית קדשי הקדשים.
ורצועה היתה יוצאה מחלקו של יהודה ונכנסת
לחלקו של בנימין, ובה היה מזבח בנוי. ובנימין
הצדיק היה מצטער עליה לבלעה בכל יום,
שנאמר חופף עליו כל היום. לפיכך זכה בנימין